ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Ανακοίνωση του **Συλλόγου Υπαλλήλων Βιβλίου – Χάρτου – Ψηφιακών Μέσων Αττικής**, για τη δικαστική εξέλιξη του αγώνα για την καταβολή της αποζημίωσης απόλυσης της συναδέλφου μας από το βιβλιοπωλείο «Πρωτοπορία»

Στις 28/09/17 μας κοινοποιήθηκε η απόφαση στην αγωγή που είχε καταθέσει η απολυμένη από το βιβλιοπωλείο «Πρωτοπορία» συνάδελφός μας και η οποία είχε εκδικαστεί την 01/06/17, προκειμένου να της καταβληθεί η νόμιμη αποζημίωση της απόλυσής της. Στις 24/10/17 κατατέθηκε έφεση στην αρνητική για την απολυμένη πρωτόδικη απόφαση.

Η συνάδελφος εργαζόταν στο βιβλιοπωλείο επί 13μισι συνεχόμενα έτη στον τομέα της πώλησης. Παράλληλα ήταν ενεργό και δραστήριο μέλος του Συλλόγου μας και για αρκετά χρόνια μέλος του Δ.Σ. Η συνδικαλιστική δραστηριότητα της απολυμένης ήταν γνωστή στην εργοδοσία της «Πρωτοπορίας» ενώ η αξιοπρεπής και διεκδικητική στάση της μέσα στο χώρο εργασίας της όλα αυτά τα χρόνια αλλά και η αλληλέγγυα στάση της σε συναδέλφους της όποτε προέκυπταν προβλήματα με την εργοδοσία, είχαν οδηγήσει στην στοχοποίησή της ενώ είχε καταστεί δυσχερής η εργασιακή της καθημερινότητα.

Τα αποκαλυπτήρια των προθέσεων του εργοδότη της «Πρωτοπορίας» σχετικά με το εργασιακό μέλλον της συναδέλφου έγιναν στις αρχές Γενάρη του 2016, όταν αυτή υπέστη βλαπτική μεταβολή, λίγες μέρες μετά την λήξη της προστασίας που παρέχει ο νόμος σε όσους μετέχουν ως μέλη Δ.Σ. σε συνδικαλιστικά όργανα. Εντελώς «τυχαία», η εργοδοσία επιλέγει τη συγκεκριμένη χρονική συγκυρία για να ανακοινώσει στη συνάδελφο ότι μετακινείται από την πώληση (ως όριζε η σύμβασή της) στο φυσικό βιβλιοπωλείο, στο ηλεκτρονικό βιβλιοπωλείο στη θέση της «ταξινομήτριας» βιβλίων σε πάγκο! Η μετακίνηση αυτή αλλάζει ριζικά τους όρους εργασίας της τόσο ως προς τα καθήκοντά της όσο και ως προς τις συνθήκες εργασίας της. Η εργαζόμενη, παρά τις εύλογες διαμαρτυρίες και επιφυλάξεις της, ξαφνικά γίνεται «αόρατη» σε πελάτες και συναδέλφους καθώς μεταφέρεται στο καινούριο της πόστο, όπου εργάζεται απομονωμένη και σε καθεστώς απόλυτης ορθοστασίας (δεν υπάρχει καν σκαμπό). Τα νέα της καθήκοντα στο «ηλεκτρονικό βιβλιοπωλείο» είναι, καθημερινά, επί οκταώρου βάσεως και συνεχώς όρθια πάνω από ένα

πάγκο, να ταξινομεί τα βιβλία στις αντίστοιχες ηλεκτρονικές παραγγελίες και να τα τοποθετεί σε ραφιέρες.

Η εκδικητικότητα και η προμελέτη της μεταβολής αυτής καταδεικνύονται από το γεγονός, ότι η συνάδελφος αντιμετώπιζε προβλήματα ορθοστατικής υπότασης και ισχιαλγίας, τα οποία ήταν γνωστά στην εργοδοσία και τα οποία από τη πρώτη στιγμή της μετακίνησής της φρόντισε να επισημάνει, καθώς οι συνθήκες εργασίας στο νέο πόστο επιδείνωσαν τα προβλήματα υγείας που ήδη αντιμετώπιζε (υπέστη προλιποθυμικά επεισόδια και είχε χρειαστεί να προσκομίσει 4 επίσημα ιατρικά έγγραφα στον εργοδότη με τις ιατρικές διαγνώσεις και να πάρει και δύο αναρρωτικές άδειες, σε διάστημα μόλις 3 μηνών, λόγω αυτών των προβλημάτων). Αξίζει επίσης να σημειωθεί, πως το συγκεκριμένο πόστο δεν αποτελούσε ως τότε μόνιμη θέση εργασίας, αφού διάφοροι εργαζόμενοι δούλευαν καθημερινά εκεί εκ περιτροπής. Επίσης, για τουλάχιστον 1μιση χρόνο μετά την απόλυση της συναδέλφου κανείς εργαζόμενος πάλι δεν τοποθετήθηκε μόνιμα στη θέση αυτή, απόδειξη πως δεν ήταν ούτε απαραίτητο για την εύρυθμη λειτουργία του καταστήματος ούτε συνέτρεχε κάποια άλλη ανάγκη όταν μεταφέρθηκε εκεί η συνάδελφος. Ουσιαστικά η εργοδοσία εφηύρε μια νέα θέση εργασίας για την οποία δεν απαιτείται απολύτως καμία εργασιακή γνώση και εμπειρία και στην οποία «προτίμησε» να τοποθετήσει μια υπάλληλο με 13μισι χρόνια εμπειρίας και γνώσης πάνω στα βιβλία, μετακινώντας την από ένα νευραλγικό για το βιβλιοπωλείο πόστο όπου εργαζόταν ως τότε. Επιπλέον, της επέβαλε την παράλογη και παράνομη απαίτηση της οκτάωρης ορθοστασίας γνωρίζοντας πως αυτή θα επιδείνωνε τα προβλήματα υγείας που ήδη είχε, όπως και έγινε.

Η συνάδελφος από την πρώτη στιγμή ενημέρωσε το Σύλλογο για την κατάσταση αντιλαμβανόμενη, ότι η εργοδοσία επιχειρούσε με γνωστές τακτικές την ηθική, ψυχική και σωματική της εξόντωση, προκειμένου να την οδηγήσει σε οικειοθελή αποχώρηση. Επιπλέον, προσέφυγε στην επιθεώρηση εργασίας (αρχικώς με αναφορά και έπειτα με καταγγελία) καθώς παρά τις διαμαρτυρίες της η στάση του εργοδότη της παρέμενε ανυποχώρητη. Κατά την τριμερή, συνέβη αυτό με το οποίο όλο και πιο συχνά ερχόμαστε αντιμέτωποι τα τελευταία χρόνια, με την επιθεώρηση εργασίας δηλαδή να αποφεύγει να πάρει θέση και ουσιαστικά να στέλνει χωρίς γνωμοδότηση τις υποθέσεις στα πολιτικά δικαστήρια ακυρώνοντας την ίδια της την ύπαρξη. Ενδεικτική της κατάστασης, είναι η σκηνή που εκτυλίχθηκε κατά τη διενέργεια της εργατικής διαφοράς, όταν ο εργοδότης της «Πρωτοπορίας» ξεδίπλωσε το φημισμένο ταμπεραμέντο του και εκπροσωπώντας επάξια την τάξη του πρόσβαλε και απαξίωσε την εργαζόμενη αλλά και την επιθεώρησηλεκτικά και γραπτά με την κατάθεσή του, ενώ δεν δίστασε να επιτεθεί στην εργαζόμενη με σεξιστικά και ρατσιστικά σχόλια. Όμως ούτε και τότε η επιθεωρήτρια αισθάνθηκε την ευθιξία να πάρει

θέση αντιλαμβανόμενη τον ρόλο της μάλλον ως διακοσμητικό. Η απαξίωση και συρρίκνωση του θεσμικού ρόλου της επιθεώρησης εργασίας είναι πραγματικότητα.

Καθώς και μετά την επιθεώρηση τίποτα δεν άλλαξε, η εργαζόμενη προχώρησε σε επίδοση εξωδίκου. Σύμφωνα με την εργατική νομοθεσία, που ορίζει ότι κάθε βλαπτική μεταβολή των όρων εργασίας σε βάρος του μισθωτού θεωρείται καταγγελία της σύμβασης, η εργαζόμενη καλούσε την εργοδοσία να την επαναφέρει στην θέση της πωλήτριας (όπως όριζε η σύμβασή της) εντός τεσσάρων ημερών. Σε περίπτωση που αυτό δεν γινόταν, ο νόμος θεωρεί ότι καταγγέλλεται η σύμβαση εργασίας από την πλευρά του εργοδότη, ο οποίος υποχρεούται να καταβάλλει την προβλεπόμενη αποζημίωση απόλυσης, η οποία και έγινε στις 13/05/16.

Με τον εργοδότη να αρνείται κατηγορηματικά την απόδοση αποζημίωσης αντιπροτείνοντας στην απολυμένη ένα ποσό για να υπογράψει παραίτηση, πράγμα που εκείνη απέρριψε, ο Σύλλογος προχωρά σε κινητοποιήσεις ενώ η συνάδελφος καταθέτει αγωγή. Στο επόμενο διάστημα οργανώνονται παρεμβάσεις έξω από την «Πρωτοπορία», όπου συμμετέχουν και συνάδελφοι από άλλα σωματεία, εργατικές συλλογικότητες, αλληλέγγυοι/ες. Κατά τις παρεμβάσεις οι πελάτες ενημερώνονται για τους λόγους της άδικης μεταχείρισης της συναδέλφου από τον εργοδότη της, με πολλούς από αυτούς να επιλέγουν τελικά να μην μπουν στο κατάστημα.

Η συνεχιζόμενη ανυποχώρητη στάση του εργοδότη έφερε την υπόθεση στο δικαστήριο, οι οποία εκδικάστηκε τελικά εξ αναβολής στις 01/06/17. Εκεί βρεθήκαμε και πάλι μπροστά στο θλιβερό γεγονός, εργαζόμενοι να έχουν υπογράψει ένορκες γραπτές καταθέσεις εναντίον της συναδέλφου τουςχωρίς να υπάρχει κανένας φυσικός μάρτυρας στο δικαστήριο από την πλευρά του εργοδότη. Για άλλη μια φορά είδαμε «συναδέλφους» να επιλέγουν να βάλουν πλάτες στην αυθαιρεσία του αφεντικού τους. Κι αν αυτό, για εκείνους που κατέχουν θέση διευθυντική στην επιχείρηση αποτελεί «μέρος των καθηκόντων τους», για τους άλλους εργαζόμενους αποτελεί συμπεριφορά αδικαιολόγητη, όταν μάλιστα έχουν την ευχέρεια να τηρήσουν ουδέτερη στάση και να μην εμπλακούν καθόλου σε οποιαδήποτε διαδικασία. Μέσα στην χαοτική, αντεργατική πραγματικότητα που βιώνουμε και με τον φόβο της ανεργίας συνεχώς από πάνω μας, είναι κατανοητή ως ένα βαθμό η διστακτικότητα των εργαζομένων στο να μην εκδηλώνουν ανοιχτά την αλληλεγγύη τους. Η κατάφωρα όμως εχθρική στάση που επιδεικνύουν συνάδελφοι προς συνάδελφο καταθέτοντας ψεύδη στα δικαστήρια πίσω από την ασφάλεια μιας γραπτής μαρτυρίας, γνωρίζοντας ότι δεν θα εξετασθούν από κανέναν για τα ψέματα που γράφουν και μην έχοντας άλλο ουσιαστικό λόγο εκτός από την ελπίδα να εξασφαλίσουν την εύνοια του αφεντικού, είναι στάση απαράδεκτη που δυστυχώς δεν χαρακτηρίζει κάποιον μόνο ως εργαζόμενο αλλά και ως άνθρωπο. Όταν οι εργαζόμενοι

συνειδητοποιούν την ταξική τους ταυτότητα, βοηθά στο να επιλέγουν να λειτουργούν συλλογικά και με συναδελφική αλληλεγγύη. Ακόμη όμως και όταν ο εργαζόμενος δεν φτάνει ως εκεί, υπάρχει πάντα η αντίληψη που έχει αποκτήσει ο καθένας στη ζωή του για την αξιοπρέπεια και την εντιμότητα. Όταν δεν υπάρχει τίποτε από αυτά, το μόνο που επιτυγχάνεται, είναι οι ίδιοι οι εργαζόμενοι με συμπεριφορές που δεν τους τιμούν από κάθε άποψη, να τροφοδοτούν την αυθαιρεσία και την αλαζονεία των εργοδοτών τους.

Όσον αφορά στην απόφαση του δικαστηρίου, είναι εξόφθαλμα φιλοεργοδοτική και αντεργατική. Ο δικαστής στο σκεπτικό της απόφασης αγνοεί και προσπερνά με τρόπο επιδεικτικό και παράτυπο όλα τα επιχειρήματα και τα αποδεικτικά στοιχεία που έφερε στο δικαστήριο η συνάδελφος. Καταρχάς, αποσιωπά την κατάθεση του μοναδικού φυσικού μάρτυρα της δίκης, ο οποίος κατέθεσε υπέρ της απολυμένης, σαν να μην υπήρξε ποτέ. Κατά τον ίδιο τρόπο προσπερνάει τις ένορκες γραπτές καταθέσεις από την πλευρά της συναδέλφου χωρίς να αναφερθεί καν σε αυτές και χωρίς να τις αξιολογήσει και να εξηγήσει, ως οφείλει, τί και γιατί απορρίπτει. Κι ενώ δεν αξιολογεί καθόλου τα επιχειρήματα και τα αποδεικτικά στοιχεία της συναδέλφου, κρίνει ως μόνη «αξιόπιστη» και «πειστική» την ένορκη κατάθεση της διευθύντριας της επιχείρησης επισημαίνοντας μάλιστα ότι «δεν προσδοκά κάποιο έννομο όφελος από την έκβαση της δίκης»! Αυτό είναι κάτι που όχι μόνο ο κοινός νούς δεν δέχεται αλλά ούτε και τα δικαστήρια, τα οποία θεωρούν τις ένορκες μαρτυρίες ατόμων που έχουν εξαρτημένη σχέση εργασίας με την επιχείρηση ως μειωμένης αξιοπιστίας και κανονικά δεν λαμβάνονται ιδιαίτερα υπόψιν.

Η εργοδοσία της «Πρωτοπορίας» προκειμένου να αποδείξει ότι η απολυμένη δεν αντιμετώπιζε θέματα υγείας, προσκόμισε στο δικαστήριο ιατρικό έγγραφο, το οποίο συνέταξε ο γιατρός της επιχείρησης 6 μήνες αφού είχε απολυθεί η συνάδελφος !!! Το έγγραφο αυτό βασιζόταν σε «ιατρική εξέταση» που είχε κάνει ο συγκεκριμένος γιατρός στην συνάδελφο πριν την απόλυσή της και ο οποίος είχε εμφανιστεί, διόλου τυχαία, αφότου εκείνη είχε κάνει καταγγελία στην Επιθεώρηση Ασφάλειας και Υγείας. Η «εξέταση» αυτή ήταν μια 5λεπτη συνέντευξη σ’ένα γραφείο, του γιατρού με την εργαζόμενη, όπου εκτός από τη συνέντευξη αφού της πήρε και το σφυγμό, την βρήκε «άτομο αρτιμελές – υγιές» και «ικανό να κάνει τα πάντα»! Ο δικαστής αγνοώντας και πάλι όλα τα επίσημα ιατρικά έγγραφα που κατέθεσε η απολυμένη και που επιβεβαίωναν τα προβλήματα υγείας της, προτίμησε τη μαρτυρία του γιατρού της επιχείρησης αποδεχόμενος αν μη τί άλλο, ότι η συνάδελφος έχει ευτυχώς 2 πόδια, 2 χέρια και σταθερό σφυγμό και ότι είναι ικανή να στέκεται 8 ώρες όρθια χωρίς να λιποθυμάει…

Αυτό που χαρακτηρίζει ακόμα περισσότερο την απόφαση ως φιλοεργοδοτική, είναι ότι ο

δικαστής, προσφέρει απλόχερα και ηθική δικαίωση στον εργοδότη της «Πρωτοπορίας», αφού με τρόπο παράτυπο αντιγράφει ακριβώς τα λόγια του στην απόφαση, όπως ότι «δεν έχει κάνει απολύσεις και μειώσεις μισθών σε καιρούς κρίσης» και ότι όλα αυτά τα κατορθώνει «μέσα στα ερημωμένα Εξάρχεια που η πρόσβαση γίνεται συνεχώς δυσκολότερη και τα επεισόδια που συμβαίνουν με μεγάλη συχνότητα οδηγούν στην ερήμωση της περιοχής και πτώση του τζίρου»! Σχετικά με τις απολύσεις, δεν υπάρχει εργασιακός χώρος που να μην γίνονται, κι αν υπάρχουν κάποιοι, είναι μετρημένοι στα δάχτυλα του ενός χεριού δηλ. σταγόνα στον ωκεανό. Η «Πρωτοπορία» πάντως δεν είναι σίγουρα ένας από αυτούς, αφού τα τελευταία δύο χρόνια πριν τη συνάδελφο, «σε καιρούς κρίσης», το αφεντικό της είχε απολύσει τρεις πολύ παλιότερους από εκείνη εργαζόμενους. Η συνάδελφος κατέθεσε αποδείξεις με ονόματα και ημερομηνίες για το γεγονός αλλά και αυτά διέφυγαν της προσοχής του προέδρου! Το μήνυμα που στέλνεται είναι, πως δικαιοσύνη είναι ο λόγος του αφεντικού, ακόμα κι όταν αυτός αποτελείται από ψέματα ή από πολιτικής χροιάς ασυναρτησίες. Όσο για τη συνδικαλιστική ιδιότητα της απολυμένης, ο δικαστής αποφαίνεται με βεβαιότητα πως η εργοδοσία «δεν είχε καμία εμπάθεια». Υποθέτουμε, πως ο εργοδότης της «Πρωτοπορίας» είναι ένα ακόμα αφεντικό που εκτιμά όσους υπαλλήλους του συνδικαλίζονται και τον ευχαριστεί να τους βλέπει να απεργούν και να διεκδικούν.

Με τη χρήση του όρου «οικονομοτεχνικοί λόγοι» η απόφαση δικαιολογεί την βλαπτική μεταβολή που υπέστη η συνάδελφος. Πρόκειται για την εφεύρεση ενός όρου εξαιρετικά αόριστου, τον οποίο χρησιμοποιούν πια ευρέως οι δικαστές για να βγάζουν αποφάσεις υπέρ των εργοδοτών. Κάτω από την γενικότητα και την αοριστία των «οικονομοτεχνικών λόγων» και χωρίς να εξηγείται ποιά ακριβώς είναι αυτά τα «οικονομοτεχνικά» θέματα που επικαλείται το κάθε αφεντικό, δικαιώνονται στα δικαστήρια εργοδότες για έναν αριθμό αυθαιρεσιών και καταπατήσεων της εργατικής νομοθεσίας ενώ καταστρατηγείται ό,τι έχει απομείνει από τις συμβάσεις και ό,τι μπορεί να έχει ακόμα στα χέρια του ο εργαζόμενος σε νομικό επίπεδο. Επίσης, το πρόσχημα που βλέπουμε συνεχώς πλέον να χρησιμοποιείται σε δικαστικές αποφάσεις εναντίον των εργαζομένων, ότι δηλαδή το αφεντικό πλήρωνε τους μισθούς στην ώρα τους σε καιρούς κρίσης ενώ άλλα αφεντικά δεν το κάνουν, δεν μπορεί να γίνεται αιτία αθώωσης εργοδοτών στα δικαστήρια. Δεν μπορεί κάποιος επειδή απλά και μόνο πράττει το αυτονόητο να βγαίνει λάδι από τους δικαστές ως «καλός εργοδότης» και πίσω από αυτό να καλύπτονται ένα πλήθος καταπατήσεων των δικαιωμάτων των εργαζομένων που έχουν να κάνουν με τις καθημερινές συνθήκες εργασίας τους, με την καθημερινή σωματική και ψυχική τους εξόντωση.

Είναι ξεκάθαρο, ότι για πολλοστή φορά η δικαστική εξουσία βάζει απροκάλυπτα πλάτες στην εργοδοσία. Έχει διαπιστωθεί, πως τα τελευταία χρόνια είναι συντριπτική η πλειοψηφία των

αποφάσεων που βγαίνουν εναντίον των εργαζομένων. Είναι καταφανές πως ο κόσμος των αφεντικών μαζί με την κρατική και τη δικαστική εξουσία συντονίζονται σε ολομέτωπη επίθεση ενάντια στην κοινωνία και τον κόσμο της εργασίας, στοχεύοντας στην αποθάρρυνση από κάθε αγώνα και διεκδίκηση. Για πολλοστή φορά απαντούμε ότι οι αποφάσεις των αστικών δικαστηρίων δεν μας ταράζουν ιδιαίτερα ενώ στην αναλγησία της εξουσίας κράτους και αφεντικών απαντούμε με τους συλλογικούς και δυναμικούς αγώνες μας. Μέσα από τη συμμετοχή μας στο σωματείο μας δυναμώνουμε τις αντιστάσεις μας στην άγρια επίθεση που ως εργαζόμενοι δεχόμαστε.

Ο αγώνας συνεχίζεται...

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΕΡΓΟΔΟΤΙΚΗ ΑΣΥΔΟΣΙΑ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΥΠΟΘΑΛΨΗ ΤΟΥΣ ΑΠΟ ΤΗ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ: ΟΥΤΕ ΒΗΜΑ ΠΙΣΩ!

ΝΑ ΔΩΣΕΙ Η «ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ» ΤΗΝ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗ ΑΠΟΛΥΣΗΣ ΣΤΗΝ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟ ΠΟΥ ΥΠΕΣΤΗ ΒΛΑΠΤΙΚΗ-ΕΚΔΙΚΗΤΙΚΗ ΜΕΤΑΒΟΛΗ.